

# VLLALS

**Salvador Macip i Sebastià Roig**

PREMI JOAQUIM RUYRA 2010

LLUNA  ROJA

Un jurat format per Sebastià Alzamora, Francesc Miralles, Ricard Ruiz, Xavier Carrasco, Marta Luna i Olga Federico va atorgar a aquesta obra el 37è premi Joaquim Ruyra de narratina juvenil.

Primera edició: març de 2011

Disseny de coberta i interior: MBC  
Maquetació: Marquès, SL

Edició: Marcelo E. Mazzanti  
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir  
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© Salvador Macip Maresma i Sebastià Roig i Casamitjana, 2011, pel text  
Autors representats per Silvia Bastos, S.L. Agència literària  
© Shutterstock, per les fotografies de coberta  
© La Galera, SAU Editorial, 2011  
per l'edició en llengua catalana

*Lluna roja* és un segell de l'editorial La Galera

La Galera, SAU Editorial  
Josep Pla, 95 - 08019 Barcelona  
[www.lagalera.cat](http://www.lagalera.cat)  
[lagalera@grec.cat](mailto:lagalera@grec.cat)

Imprès a Egedsa  
Roís de Corella, 16  
08205 Sabadell

Dipòsit legal: B-3.467-2011  
Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-3752-1

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, [www.cedro.org](http://www.cedro.org)) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

## -Ara-

Les forces se li acaben, però continua corrent.

Pessics i fiblades li creuen el pit, li ressegueixen els braços i els turmells. El cap li roda. No s'atura: no pot deixar que l'agafin.

Els alzinars s'han quedat enrere, just a l'entrada del poble. Troba la petita rambla mig deserta perquè és massa d'hora. Tothom deu estar encara sota els llençols.

Travessa el passeig tan ràpid com pot. Flaqueja uns segons, s'entrebanca i està a punt de caure.

Des de darrere el vidre del bar, al fons de la placeta, dues persones segueixen la trajectòria erràtica del noi. El propietari, que prepara un cafè, i un client matiner amb poques ganes d'anar a la feina.

El televisor emet un reportatge d'animals salvatges sense que ningú no en faci cas.

Els dits del client tamborinegen sobre la barra.

—Qui deu ser aquest ximple?

L'amo s'arronsa d'espatlles.

—Ni idea. Fot mala ganya.

—Potser és un d'aquests ocupes...

—Un ocupa? Aquí? Nah, els okupes són cosa de ciutat.  
Un penjat, deu ser.

El noi s'acosta tentinejant a la terrassa del bar. Esbufega com un cavall a punt per al sacrifici. S'obre pas entre taules i cadires com si no les veiés, tombant les que es troben al mig del camí invisible que s'ha traçat.

Té els cabells, el front i les galtes coberts de fang espès. Duu una samarreta de màniga curta plena de traus i llànties.

S'atura a un pam de la façana i recolza la mà dreta al vidre, com si busqués un punt per no perdre l'equilibri. Es-gotat, acluca els ulls.

El cansament li esclata de cop. Les cames se li dobleguen i cau d'esquena. L'empremta dels seus dits queda marcada sobre el finestral, el darrer testimoni d'un cos que ha dit prou.

Dins del bar, els dos homes fan un bot.

—Hòsties!

—Comencem bé el dia...

Surten corrents a ajudar-lo.

Quan l'han assegut en una cadira de la terrassa, encarada cap al finestral, l'amo es treu el mòbil i marca un número.

—Va, va, va...

Mentrestant, el client li dóna copets a la cara. El noi obre els ulls a poc a poc. Les òrbites són un mapa solcat de venes fines i vermelles.

Els llavis, coberts de crostes blanques, semblen cremats pel sol. Les clapes fangoses dels braços no poden dissimular un rosari de blaus i nafres, esgarrapades i talls amb una pàtina de sang seca al damunt.

L'home li allarga un got d'aigua fresca.

—Té, nano. T'anirà bé.

El noi mira al buit. Té dificultats per enfocar la figura que li parla. No fa cap gest per agafar el got.

L'amo deixa el mòbil.

—Ara envien algú.

El noi tanca els ulls i respira fondo.

El municipal no triga ni mig minut. Saluda abans d'ajupir-se a la gatxoneta davant el jove exhaust. Li examina la cara masegada, les ferides i les marques del cos.

—Ostres, tu... T'has escapat d'una de bona, eh? Tranquil: de seguida et porto al CAP.

A continuació, li dispara un reguitzell de preguntes. Amb tot suau, mostrant preocupació per ell. El noi ni se l'escolta.

Davant el mur de silenci, el municipal les hi repeteix. Amb calma. Dues, tres, quatre vegades. Però no pot arrencar-li ni una síl·laba. Com si li haguessin cosit la boca. Com si la seva ment fos en un altre lloc. Decideix canviar d'estratègia. Li demana amb una certa fermesa que es buidi les butxaques. Res. La mateixa mirada absent, catatònica, clavada al finestral del bar.

L'agent remuga i es posa a remenar-li els texans estripats, sense que el noi oposi cap resistència.

Acaba de seguida. Només troba un bitllet d'avió rebregat. El nom del viatger no es pot llegir bé. Per molt que s'esforça només en desxifra lletres aïllades. Amb això no n'hi haurà prou.

—Només vull saber com et dius...

Cap resposta.

—Què t'ha passat? Qui t'ho ha fet, això?

Els ulls del noi parpellegen, com si s'hagués despertat de sobte. Defugen els del municipal i es claven en un punt enlairat, al darrere de l'home. Alça les celles sorprès. Les ninetes se li eixamplen i comença a tremolar com una fulla. Alguna cosa l'ha sacsejat prou com per fer-lo tornar a la realitat.

L'agent es gira intrigat. Els altres dos l'imiten.

A la tele del bar, uns senglars es barallen. Grunyen. Es mosseguen i es claven urpades.

Un xiuxiueig desclou per fi els llavis del noi.

—El bosc... El bosc n'és ple...

# Un

—Senyors passatgers, el comandant els informa que estem a punt d'aterrar.

Vicent ni se l'escolta. Els auriculars de l'iPhone el mantenen submergit en un corrent que ofega tot el que ressona al seu voltant.

*Now the writing's on a wall. It won't go away. It's an omen.*<sup>1</sup>

Mira per la finestreta. L'aeroport es va fent gran a la seva esquerra. Les pistes, els hangars, la torre de control.

Ja era hora! Quant ha durat? Fa una ullada al Rolex. Quaranta-set minuts.

Renega en veu baixa. El viatge se li ha fet etern. Un vol sense primera classe, amb seients estrets i incòmodes.

—Sisplau, cordin-se els cinturons i pleguin les safates dels seients.

L'hostessa els fa senyals des del mig del passadís perquè segueixin les instruccions. Vicent somriu i simula que li fa cas.

---

1. «S'acosta el moment final. No se n'anirà. És un presagi.»

Quan la noia desapareix passadís avall, es treu una paperina de la butxaca. A dins hi ha un grapat de pastilles blanques. Comprova que no l'estiguin mirant, n'agafa un parell i se les empassa.

*It won't go away. It's an omen. You just run out of automation. Now, now.*

Fa una inspiració amb els ulls tancats. L'aire mil cops reciclat de la cabina li entra pels narius i ja no li sembla tan asfixiant. De cop i volta se sent molt millor. Ho necessitava.

Quan torna a guardar la paperina, els dits topen amb l'angle d'una targeta de cartró.

—Informem els passatgers que les maletes estaran disponibles de seguida a la sala 1. Sortiran per la cinta B. Sala 1, cinta B.

Agafa la targeta i la llegeix una altra vegada.

## LA FLORESTA

### *Centre educatiu especial en plena naturalesa*

Cap adreça. Ni una foto del centre. Només un telèfon i un nom de contacte.

Tant li fa. És igual on sigui, és igual l'aspecte. *Especial*: això és el que compta. No és més que l'eufemisme per a un altre d'aquests balnearis on els pares amb pasta aparquen els fills problemàtics quan les escoles tanquen a l'estiu.

Ja n'ha conegut uns quants. Solàriums, platges privades, pistes de pàdel, gimnasos, hidromassatges. Presons emmascarades sota papers de regal i llacets. Presons on no costa gaire afluir els cargols rovellats dels vigilants. Uns quants



bitllets de cent i et deixen fer la teva. Fins i tot es converteixen en els teus servents. Tothom té un preu, ho sap de sobres.

*It won't go away. It's an omen. It's an omen. It's an omen.*

Vicent es treu un auricular.

—L'hora local és la una i vint-i-cinc minuts. La temperatura és de trenta-set graus centígrads.

Arrufa el nas. Tant de bo el centre no estigui gaire lluny. Es mor de ganes de llançar-se de cap a la piscina. És el que faria si estigués a casa seva, si no l'haguessin obligat a venir fins aquí.

Cada any la mateixa història. El pare li diu que l'ha d'internar en algun lloc perquè no sap què fer amb ell.

—Necessites que t'adrecin, Vicent. A mi ja no em fots ni cas! El que et cal és una mica de disciplina.

Disciplina... Vicent li replica que no es ficarà en un altre avió un grapat d'hores ni que el lliguin. Com l'any del col·legi aquell a Suïssa. Va anar de poc que no obre la porta de l'avió en ple vol i salta al buit. Només va parar quan li van injectar un sedant.

Al pare li puguen els colors a les galtes. Li diu que ja està bé amb tanta història, que farà el que ell li digui, que la claustrofòbia aquesta és una malaltia de mariques i que se li ha acabat fer-la servir d'excusa per a tot. Vicent li respon: «M'estimo més ser marica que un *putero* com tu.»

El pare explota i perd els papers.

—Com goses parlar-me així, desgraciat? T'estàs guanyant un joc d'hòsties!

La mare, com sempre, es fica pel mig i prova de calmar-

lo, abans que agafi un gerro o un centre de taula o el que tingui més a prop i ho reboti per terra. Vicent aprofita la maniobra per sortir de l'habitació.

El pare continua xisclant com un energumen.

—Ja pots anar preparant les maletes, em sents? En aquesta casa encara mano jo! Si a l'institut estudiessis i et comportessis com una persona responsable, a l'estiu podries fotre el que et rotés!

La carcassa trontolla quan les rodes toquen l'asfalt. S'agafa fort al seient. Els aterratges no li agraden gens ni mica.

—Els agraïm que hagin volat amb nosaltres i esperem tornar-los a veure ben aviat.

I un rave!, pensa Vicent mentre agafa la motxilla i surt de l'avió tan de pressa com pot.

Es fica pel mig del ramat de turistes que entra a la terminal, procurant evitar el contacte físic amb ells. No s'esforça gaire a dissimular el fàstic que li fan.

Li sembla mentida que un aeroport de províncies pugui estar tan saturat, tan ple de desgraciats que vénen a emborrxar-se per quatre cèntims, convençuts que així esborraran la mediocritat que els defineix.

Imbècils...

Se'ls veu venir d'una hora lluny. Una colla de *hooligans* sense estil: samarretes barates i cridaneres, bermudes, xanquetes amb mitjons. Pudor de ceba i cervesa. Se li regira l'estómac. Es tranquil·litza pensant que si algun d'aquests brètols s'acosta a mig quilòmetre de La Floresta, els de seguretats el foradaran a trets.

Es deixa endur pels graons mecànics que van al pis su-

perior i es penja la motxilla a l'esquena. Se li fa estrany anar carregat amb una bossa tan buida. La mare és inflexible en qüestions d'equipatge: no para mai fins que no li emplena la maleta amb muntanyes de roba. Menys aquest cop. Deuen ser les normes del centre, segur. No importa: la VISA que duu a la cartera li permetrà comprar tot el que li faci falta.

Les portes automàtiques de la sortida s'obren amb una batzegada sorollosa. S'endinsa per un vestíbul de disseny que es nota que acaben de remodelar. Pareds de vidre, llums artificials, columnes metàl·liques i cartells de benvinguda en molts idiomes.

Vicent mira a dreta i esquerra. Busca el seu contacte entre aquella maregassa d'abraçades i petons, de cantarelles amb accent estranger, incessants esclats de flaix, bosses de mà i ampolles de vi.

Aleshores el veu. L'home que l'espera: alt i prim, despenjat, sense afaitar. La seva cabellera fosca i recargolada sembla postissa, com una perruca barata. A mesura que s'hi acostava s'adona que, efectivament, ho és. Vicent pensa que deu passar molta calor sota aquella pellissa, només per semblar encara més ridícul del que és. Quina estupidesa.

El tipus aguanta la tapa d'una capsa de sabates, un cartró on han escrit «BISENS» amb retolador gruixut. D'entrada no se n'adona. Després se'l mira un altre cop i entén que aquell ha de ser el seu nom, amb faltes i tot.

Tanta deixadesa no li acaba de quadrar. El més normal és que el passi a recollir una noieta ben vestida, d'aquelles que es lloguen per lluir dents i escot. Aquest xitxarel·lo, en canvi, s'ha calçat unes ulleres de sol vellíssimes, uns texans desco-

lorits plens de taques i unes camperes a punt de desintegrar-se. No sembla que li importi gaire la fila que fa.

Vicent es para davant seu, empenyat. Apunta el cartró amb un dit exigent.

—Hauries de saber que el meu nom no s'escriu així.

L'individu esbossa un mig somriure, suficient perquè vegi que li falten un parell de dents a un costat. Inclina una mica el cap, una mena de salutació que es veu forçada, i després es limita a girar cua i a començar a caminar cap a la porta. Vist des del darrere, sembla un doble malgirbat de Clint Eastwood, sobretot per la manera de caminar, com un brivall tret d'un *western*, disposat a menjar-se el món a cops de bota.

Vicent el segueix remugant. Quan arribin a La Floresta, se'n queixarà als responsables. Com s'atreveixen a enviar-li un analfabet, que ni li pregunta com ha anat el viatge ni s'ofereix a portar-li els patracols? Si el pare ho arriba a saber, els muntarà un bon pollastre. Amb la de calés que s'hi deu haver deixat, no tolerarà que el servei no estigui a l'altura.

Aquesta relliscada li dóna un cert avantatge, pensa Vicent, un punt per on pressionar-los. Hauran de satisfer els seus capricis, relaxar una mica les normes, si no volen que baixi el sant Cristo gros. No els convé un escàndol. Si corre la veu que no tracten els clients com es mereixen, La Floresta quedarà buida en dos dies.

Reconfortat per aquests pensaments, el noi s'ajusta les corretges de la motxilla i comença a calcular com traurà el màxim profit d'aquestes vacances forçades.

## Dos

A fora de la terminal, l'aire costa d'empassar. El sol crema com una teia i la calor colpeja amb fúria el cos de Vicent. Degotims de suor li regalimen instantàniament pel front i les galtes. Val més que el vehicle tingui l'aire condicionat a tota castanya, si no, sí que s'empiparà. S'adona que el cor li batega més fort del compte i s'està començant a marejar una mica. Potser no s'hauria d'haver pres l'última pastilla...

L'aprenent de Clint Eastwood travessa un pas zebra i s'endinsa amb grans gambades al garatge de l'aeroport. Vicent accelera, però li costa seguir-lo pel mig de les fileres de cotxes aparcats. Mira a dreta i esquerra buscant el minibús típic d'una escola de luxe. No el veu enlloc.

Quan Clint arriba a la meitat de la nau, s'atura davant d'una furgoneta atrotinada, del color d'una ampolla de xampany barata. Un tel de pols la recobreix d'una punta a l'altra. La carrosseria és plena de bonys i rascades i li falta un para-xocs. Qualsevol diria que caurà a trossos d'un moment a l'altre.

Clint es treu les ulleres amb parsimònia i se les guarda a

la butxaca de la camisa. Dues pupil·les blaves taladren el noi, que aparta la mirada instintivament. L'home obre la porta de darrere i fa un gest amb la mà. No s'esforça a amagar un cert to de cinisme a la seva veu esquerdada.

—Si em vol fer el favor...

Vicent torna a repassar aquell tros de ferralla amb rodes. No s'ho pot creure. Alguna cosa no acaba d'encaixar.

—Però... Aquest és el vehicle de La Floresta?

Clint aixeca un pèl el to de veu.

—Vols pujar d'una vegada? No tenim tot el sant dia!

Vicent, sorprès per l'estirabot, decideix fer-li cas. Aquell home deu ser un desequilibrat, el boig del poble, la mena de sonat que contracten en aquests llocs per cobrir les quotes de disminuïts que l'Ajuntament els obliga a tenir en nòmina. És l'única explicació possible. Millor no dur-li la contrària, qui sap si fins i tot pot ser violent. Ara només vol posar-se a redós d'aquell sol de justícia. Després ja el sentiran. Oh, i tant que el sentiran!

Vicent llança la motxilla a dins del vehicle i entra al darrere. L'ambient està saturat d'un perfum barat que el fa esternudar.

—Salut!

La veu femenina, amb un fort accent de la zona, li arriba de l'altra banda del seient. La dona té una mica més de trenta anys, cabells llargs i foscos. Vesteix de negre, amb notes de vermell deslluït a les ungles, als llavis i al xiclet que mastega sorollosament.

Vicent s'asseu bé i deixa la motxilla al costat d'ella. Li passa amb discreció els pits, a punt d'escapar-se-li de l'escot

de la samarreta. Semblen els de Madonna en els seus bons temps. No pot evitar imaginar-se-la despullada. I li agrada, malgrat la poca classe que té.

Això ja li quadra més. Vicent s'oblida del gamarús que l'ha vingut a recollir, de la furgoneta destarotada, de la calor infernal, de tot plegat. Les dones fàcils li van i aquesta Madonna té tota la pinta de ser-ne una.

Cada estiu és igual. Un parell de meuques del poble de torn s'apunten a treballar al col·legi de la gent rica. Per veure si algun babau les deixa prenyades o els paga una rinoplàstia. A Vicent, les beneïtes d'aquesta mena se li donen força bé. Només cal fer cara de bona persona, dir que el pare és un constructor d'èxit, ben connectat amb els polítics locals, i se t'obren de potes a l'instant. En aquestes escoles d'estiu, si en saps, pots sucra cada dia sense gaires problemes.

El cop de la porta en tancar-se li interromp els pensaments.

Vicent somriu seductorament i pica l'ullet a Madonna, que li correspon inclinant el cap. Busca el cinturó de seguretat, però no el troba enlloc.

Clint, que s'ha posat al volant, gira la clau del contacte. El motor rondina. Fa unes gàrgares que no conviden a l'optimisme, però Clint li dóna gas sense esverar-se. Al final, el trasto es posa en marxa i va agafant embranzida.

Deixen l'aeroport enrere, sortegen una rotonda i es fiquen per una carretera ampla que sembla que vagi cap a les muntanyes. És estrany, pensa Vicent. Estava convençut que La Floresta estaria a la costa.

Per distreure's, decideix flirtejar una mica. Ha d'aprofitar el temps.

—Hola, maca... Em dic Vicent. Què? Ets una de les professores del centre?

Madonna no té gaires ganes de conversar. Li dedica un somriure breu i li arreplega la motxilla d'una estrebada. Quan Vicent reacciona, ja li ha obert la cremallera.

—Ei, ei! Però què carai fots?

Madonna l'ignora i comença a burxar a l'interior. Vicent allarga els braços cap a ella, fet una fúria.

—Què t'has pensat? Torna-me-la ara mateix!

Madonna és més ràpida i li agafa els dos canells d'una revolada. Amb un gest suau els guia cap a l'esquena del noi.

Vicent s'atura. No sap quina mena de joc es porta entre mans, però li agraden les dones que prenen la iniciativa. Tanca els ulls esperant que li caurà un petó.

Se sent un clac. Després Madonna s'aparta d'ell amb delicadesa.

Vicent prova de separar les mans i redreçar-se. No pot. L'acaba d'emmanillar.

El noi sacseja els punys amb violència.

—Què és això? Què collons passa aquí? Tu, subnormal, fes alguna cosa! Que no veus que aquesta boja m'acaba de lligar de mans?

Clint l'observa pel retrovisor sense deixar de conduir.

—Esteu tots col·locats o què? De quin manicomi us han tret, malparits? No sabeu amb qui esteu tractant!

El vehicle entra a la cuneta i frena en sec. El cap de Vicent



impacta amb el recolzacaps del seient del davant i rebota enrere. Es queda uns segons mig estabornit.

Clint es gira. La seva cara és seriosa. Ara, a més d'un desequilibrat, sembla perillós de debò.

—Tu t'ho has buscat, milhomes... Encara no tens gaire clar qui mana aquí, oi? No passa res, no passa res: ja ho aprendràs. Hi haurà temps per a tot. De moment, tot això són mesures per garantir la teva seguretat. Ens sabria greu que, per no saber comportar-te, et passés alguna cosa desagradable. Eh que m'entens?

Vicent emmudeix. Una onada de desesperació el paralitza.

De cop i volta ho veu clar: aquest parell no són de La Floresta. L'estan segrestant.